

ZABAVA

Znani obrazi niso več znani. Vse je megleno. Vse se vrti. Prislonim se na steno. V glavi slišim prijateljev glas: »Emma! Ne veš, kaj počneš. Nehaj, ni še prepozno!« Usedem se. Zaprem oči in svojo težko glavo prislonim na svoje šibke roke. So to le grozne sanje? Je to strah? Ne, strah je znotraj votel, zunaj ga pa sploh ni. Ali pač?

Bilo je poletje, konec osnovne šole in končno se počutim svobodno. Nimam več skrbi, testov, spraševanj, končno lahko uživam. Z družino se vsako leto odpravimo na morje. Tudi letos je bilo tako. A bilo je drugače. Počutila sem se tako veliko, neustrašno, odraslo. Čeprav sem imela komaj 15 let. Vsi smo bili zadovoljni. Spet smo se družili s prijatelji in se zabavali. Hodili smo po plažah in spoznavali nove obraze, ko smo naleteli na mladeniča. Bil je sam. Poslušal je glasbo. Pristopili smo do njega in rekli: »Hej, a bi šel z nami igrat odbojko? Le enega še potrebujemo.« Obrnil se je. Bil je visok in postaven. Njegove oči so oddajale barvo lesketajočega se morja. Njegove lase je kuštral rahel veter. Njegov nasmeh je razsvetlil plažo. Bil je kot iz pravljice. Rekel je: »A to vi men? Ki ste še videl, da bi tak tip, kot sem jaz, z vami igral odbojko? Kok ste sploh stari?« Malce nelagodno sem rekla: »Jaz, Kaja in Eva smo 15, Jan in Liam pa 16.« »In vi pričakujete, da jaz, ki sem 18, igram odbojko z vami?!« se je zasmel in odšel. Prijatelji so se spogledali, skomignili z rameni in hoteli oditi, medtem ko sem jaz še vedno strmela vanj in začela jezno hoditi proti njemu, a se na poti ustavila. Sem deklica, ki ne mara neprijaznih ljudi in ljudi, ki se imajo za nekaj več. A tu je bilo enostavno drugače. Nisem vedela, kaj bi mu rekla. Zaradi njegove lepote sem bila vsa zmedena. Do mene je prišel Liam in s toplim glasom dejal: »Pusti. Enim ljudem pač ni mar.« Rahlo sem zmajala z glavo in potrta odšla. Nisem se več počutila veliko in neustrašno, zdaj sem bila majhna in ponižana. Ozrla sem se čez ramo. Videla sem ga, kako s prstom kaže na nas in se smeji s svojim prijateljem. Vse sem hotela pozabiti, kot po navadi, a nisem mogla. Bilo je drugače. Kadar sem razmišljala o njem, me je stisnilo v trebuhu. Ali mi je lahko všeč, kljub temu da je bil tako nesramen?

Vedno sem živela zdravo. Sem vsestranska športnica, zato sva z Liamom vsak večer šla teč. Počasi sem pozabljala vse skupaj in zopet začela uživati. Ko sva naredila postanek, sem se usedla na klopcu zraven mladeniča. Pogledal me je in videla sem, da je on. Princ iz pravljice. Hotela sem vstati in oditi, a me je prijel za zapestje in rekel: »Počakaj. Lej, sori, ker sem tak grdo rekel zadnjič. Slab dan je bil. Saj mi je blo ful žal pol, sam si nisem upal nič reči. Šele pol, ko sem šel spat, sem dojel. Dans zvečer ob 10 mam party. Prit do tja, ko smo se spoznal, tam te bom čakal. Ok?« Nisem mogla verjeti svojim ušesom. Kaj se dogaja? Je mislil resno? Nikoli še nisem bila na zabavi. Prvič zaradi tega, ker me ni nihče povabil, drugič pa ker sem se bala. Nikoli ne veš, kaj se lahko zgodi. Starši so me učili, da naj bom previdna. Tam je veliko alkohola in nikoli ne veš, kaj človeku roji po glavi, ko ga spije preveč. Hotela sem biti nedostopna, zato sem dejala: »Bom videla.« Rahlo sem se nasmehnila in odšla. Liam me je že čakal in nadaljevala sva tek. Razočarano me je pogledal: »Pa kaj ti resno misliš it? Veš, kok te je takrat prizadeul, pa še imena ti ni

povedalu! Plus partyji niso kul. Tam se ga vsi napijejo in pol se kr neki tam smeji al pa tepejo. Al pa še kej hujšega. Ne poznaš ga, kaj če ti kej nardi, hm? Kaj boš pa pol? Mene ne bo tam, sam povem.« Hotela sem ga pomiriti: »Lej, ti nič ne skrbi. Saj se je opravičil. Pa še rekel je, da sem drugačna. Zaupam mu. Mislim, da je dober človek.« Ustavila sva se. Nekaj časa me je gledal z odprtimi usti in nato dejal: »Nimaš pojma o njem, njegovih frendih in kaj si misli. Ne veš, kak je to, ko so ljudje okoli tebe pijani in ne vejo, kaj delajo. In verjemi, ne želiš si tega!« Zmrazilo me je. Kaj misli s tem, da jaz nič ne vem. » A ti pa kaj veš!« sem zabrusila. Usedel se je. Njegov obraz je postal blede. Usedla sem se poleg njega in začel je govoriti: »Veš, ne poznaš me dobro.« Prekinila sem ga: »Ja te, pozna se že veliko let!« »Že, ampak verjemi, ne poznaš moje zgodbe.« Z zanimanjem sem mu rekla: »Saj mi boš povedal, a ne?« Resno me je pogledal: »Samo če mi obljubiš, da nikoli ne boš šla na to zabavo.« »Ja, ja, obljubim,« sem mu rekla. »Potem predlagam, da tečeva do kampa pa ti tam povem,« je predlagal. Odvrnila sem mu: »Ok. Kul.«

Pritekla sva do kampa in odšla na plažo. Sonce je že zahajalo, ura je bila okoli osem zvečer. Usedla sva se na ogromno skalo in nekaj časa v tišini poslušala petje morskih valov. Liam je začel: »Vse se je začelo, ko nas je zapustila mama. Kar odšla je, vseeno ji je bilo za nas.« Globoko je vdihnil in z zanimanjem sem mu prisluhnila. Nadaljeval je: »Star sem bil okoli 9 let. Oče je govoril, da hodi v službo. Odšel je zjutraj in se vrnil, ko sta mlajša bratca že spala. Jaz sem ležal v postelji in čakal. Poslušal sem ga, kako se pogovarja. Včasih je prišel nasmejan, včasih pa zelo slabe volje.« Spet je vdihnil in utrnila se mu je solza. Zopet me je zmrazilo. Usedla sem se bližje. Slišala sem njegov buren srčni utrip. Hotela sem ga objeti, a je začel pripovedovati: »Verjel sem mu. Res sem mislil, da hodi v službo in trdo dela. Saj kaj pa naj. Devetletni otrok se šele prebuja. Začne podrobneje spoznavati svet. Ko je prišel domov nasmejan, sem mislil, da je imel dober dan. Med poslušanjem smeha sem se nasmehnil še jaz. Takrat sem lažje zaspal. A ko je prišel domov jezen in žalosten, je po stopnicah hodil tako glasno, da se je tresla vsa hiša. Včasih sta se zbudila še bratca. Hotela sta jokati, a sem ju miril. Takrat sploh nisem spal. Bedel sem in poslušal, kako razmetava po hiši. Zjutraj sem pospravil.« Zopet je utihnil. Začel se je tresti. Zdaj se je solza utrnila tudi meni. Pogledala sem v valove, ki so božali moja stopala, in nato spet Liama. Vdihnil je in nadaljeval: »Nekega dne, ko sem pospravljaj, sem na mizi zagledal liste. Veliko listov. Sam sebe sem vprašal: »Kaj je to?« Začel sem brati. Branje je bilo težavno. Vedel sem, kaj pomeni denar. Videla sem ogromne številke, ob katerih je pisalo, koliko stane elektrika, topla voda, gretje itd. Pogledal sem datume. Datumi so bili izpred mesecev. Tisti dan sem se odločil, da bom počakal očeta. Domov je prišel jezen. Tresoč in nervozen sem ga vprašal: »Ati, kaj so ti papirji na mizi?« Oče me je pogledal z groznim pogledom in zakričal: »Kaj pa tebe briga, zakaj še ne spiš?« »Ati, saj sem te samo vprašal, kaj so ti papirji,« sem mu ugovarjal. »A zdaj pa še jezikaš!?« je zakričal še bolj. In potem.« Prijel se je za glavo in jokal. Rekla sem mu: »Ne nadaljuj.« Objela sem ga. Močno. Jokal je na moja ramena in mi rekel: »Prosim, Emma. Ne počni tega. Življenje z alkoholom ni življenje.« Prijela sem ga za ramena in rahlo odrinila od sebe, da sem videla njegove zabuhle oči. »Tudi če bi šla na ta party, ne bi pila. Nikoli.« »Emma, ne razumeš!« mi je rekel glasneje. »Lej, jaz zdaj vse razumem. Pozabiva vse skupaj. Uživaj, dokler si še tu,« sem mu z rahlim nasmehom na obrazu odvrnila.

Dopoldne naslednjega dne sem šla na kratek sprehod. Sama. Šla sem mimo plaže, kjer smo se spoznali s tistim mladeničem. Usedla sem se in poslušala galebe, ko je prišel. Prišel je princ mojih sanj. A ni bil dobre volje. Pogledala sem ga, se mu rahlo nasmehnila, a mi nasmeha ni vrnil. Jezen me je močno prijel za levo roko in me dvignil. Rahlo sem zadrhtela. »Ka ti misliš, da če te takle, ku sm js, povabi nekam, ga ti lahk kr pustiš!?« je ostro rekel v moj obraz. Tiho in prestrašeno sem mu rekla: »Oprosti, nekaj je prišlo vmes.« Še bolj jezno je povzdignil glas: »Ja, seveda. Kdo pa misliš, da si? Čist slučaj je dve ure pred partyjem pršl neki vmes in nisi mogla prit.« Nekaj časa sem ga gledala z osuplim pogledom in potem me je izpustil. »Sori. Sam, ko nisi pršla, so me frendi ful zajebaval, kr še tvojga imena nism vedu. Kok ti je sploh ime?« je rekel malo mirneje. Zelo tiho in še vedno osuplo sem mu rekla: »Emma.« Gledal me je s svojimi čudovitimi očmi in rekel: »Jaz sem Rok.« Nekaj časa je bila tišina, slišalo se je le kričanje in smejanje majhnih otrok, ki so se kopali. Rekel je: »Bi prišla danes na zabavo od frenda?« »Ne vem, no,« sem mu negotova dejala. »Sam kot spremljevalka, nč kej takega,« se je nasmehnil. Še vedno negotova sem odvrnila: »Okej. Kdaj pa?« »Ob desetih. Tu te bom čakal.« Pomežiknil je in odšel. Takrat sem se spomnila na Liama. Počnem prav? Ali se bo zgodilo kaj nepričakovanega? Poskusila sem odmisлити negativne misli, kljub tem pa je del mene še zmeraj govoril: »Emma, ne. Še vedno je neznanec.«

Ura je odbila deset. Tam je stal. Na istem mestu, kot smo se takrat spoznali. Luč je svetila na njega in z njo so se svetili njegovi zlati kodri. V roki je držal dve pijači. Zagledal me je in se mi nasmehnil. Oblekla sem se v obleko, ki se je skladala z njegovimi očmi. Pogledal me je od glave do pet in se nasmehnil: »Vav, Emma. Res si. Lepa.« Zardela sem. Kdo pa ne bi, ko ti fant, ki ti je všeč, reče, da si lepa. »Na, vzemi pijačo,« se je zdrznil po trenutku tišine. Med gledanjem v kozarec, poln tekočine, sem ga vprašala: »Kaj pa je to?« Odgovoril je: »Oh, eh, nč kej takega. Ne bo te konc, če boš spila en kozarec.« Spet me je zmrazilo. Spomnila sem se na Liama. Obljubila sem mu, da ne bom šla na to zabavo in da nikoli ne bom pila. Bila sem v zadregi. Nisem hotela zavreči pijače, da se ne bi Rok počutil slabo. Prav tako pa je nisem hotela spiti, ker me je bilo strah. Alkohol ni igrača. Sploh, če ga dobiš od neznane osebe. Ponovno sem potlačile te misli, nekam na dno. Rekla sem si: »Rok ni neznanec. Ne več. Kajne?« Pogledala sem v njegove v noči temno modre oči in z eno roko me je objel okrog ramen. Šepnil mi je: »Pojdiva v hišo. Tam se boš lažje sprostila.« Šla sva v počitniško hišo Rokovega prijatelja. Spoznal me je z vsemi in moram priznati, nekateri so bili prav zabavni. Nevede so se njihovi kozarci polnili in praznili. Moj kozarec je bil še vedno poln. Ga spijem? Ali pustim? Rok me je pogledal in rekel: »Izziv ti dam.« Vsi so pogledali v naju. Hotela sem se pogrezniti v zemljo, ker nisem vedela, kaj reči. Nadaljeval je: »Spij ta kozarec. Pa boš vidla, da ni tok slab.« Hotela sem že reči ne hvala, ko je dekle iz ozadja zakričalo: »Izziv je izziv.« Tresoča sem segla po kozarec. Po glavi so se mi prepletale takšne in drugačne misli. Dobro so bile: »Emma, pol boš kul. Vabili te bodo po zabavah in svobodna boš.« Žal je bilo več slabih misli. Ene izmed njih so bile: »Emma, spusti kozarec. Alkohol je slaba stvar. Zelo slaba. Ne veš, kaj počneš. Kaj, če je kaj v kozarcu?« Kozarec sem že držala v roki. Videla sem, kako se tekočina v mojih tresočih rokah maje levo in desno. Spomnila sem se na valovanje valov. Nato na Liama, ki je v moji glavi govoril:

»Emma, nehaj! Ni še prepozno!« A je bilo. Spila sem kozarec ogabne tekočini in jo pogoltnila. Vsi so vzklikali in ploskali. Počutila sem se pomembno. Svobodno. »Pa le ni bilo tako slabo,« sem si mislila.

Šla sem plesat, kjer se mi je čez čas začelo grozno vrteti. Zelo blizu plesišča je bila stena, tako da sem se lahko naslonila. Ozrla sem se. Vse je bilo megleno. Znani obrazi niso bili več znani. Hotela sem poklicati pomoč, a sem se spomnila, da nimam nikogar. Nisem poklicala Roka. Seveda ga nisem. Osramotila bi se pred njim in njegovimi prijatelji. Poiskala sem izhod. Poskusila sem čim bolj normalno priti do plaže, ko sem se spotaknila in skoraj padla, a me je nekdo ujel in prislonil ob steno. Vse je bilo megleno in temno. Želela sem bruhati, a sem zaslišala znan glas: »Emma, kaj pa vendar počneš?« Nisem točno vedela, čigav glas je, zato sem rekla: »Rok?« »Ne, Emma, Liam,« je rekel glas. Tresoča in objokana od strahu sem drhteče rekla: »Liam. Pomagaj. Prosim. Ne vem, kaj se dogaja in kje sem.«

»Vem, Emma, vem.«

Ničesar nisem vedela. Vem le, da sem spila več kot en kozarec. Vsi so me pustili na cedilu. Tudi Rok. Princ mojih sanj. Pa le ni bil takšen princ, kot je zgedal. Edini, ki mi je stal ob strani, je bil Liam. Ni mi zameril. »Zdaj te je vsaj izučilo,« je večkrat ponovil. Prav je imel. Res me je izučilo. Pitje alkohola je strašno. Grozno. Ne samo pri mladoletnih osebah, tudi pri odraslih. Ne išči svobode v alkoholu. Raje se pojdi ven družiti z ljudmi, ki te imajo radi. Bodi pameten. Naj te alkohol ne premami. Kot pravi misel: »Kar modrost ustvari, to pijanost poruši.«

Lana Turnšek, 9. Razred
OŠ Polzela

Mentorica: Mojca Cestnik